

# משנה – תענית

## פרק ג - משנה ח

על כל צרה שלא תבא {כ} על הצבור, מתריעין עליהן, חוץ מרוב גשמים {כא}. מעשה שאמרו לו לחוני המעגל, התפלל שיִרדו גשמים. אמר להם, צאו והכניסו תנורי פסחים {כב}, בשביל שלא ימוקו {כג}. התפלל, ולא ירדו גשמים. מה עשה, עג עוגה {כד} ועמד בתוכה, ואמר לפניו, רבונו של עולם, בניה שמו פניהם עלי, שאני כבן בית לפניך. נשבע אני בשמך הגדול שאיני זז מכאן, עד שתרחם על בניה. התחילו גשמים מנטפין. אמר, לא כף שאלתי, אלא גשמי בורות שיחין ומערות. התחילו לירד בזעף. אמר, לא כף שאלתי, אלא גשמי רצון, ברכה ונדבה {כו}. ירדו כתיקון, עד שיצאו ישראל מירושלים להר הבית מפני הגשמים {כז}. באו ואמרו לו, כשם שהתפללת עליהם שיִרדו כף התפלל שילכו להן. אמר להן, צאו וראו אם נמחת {כח} אבן הטועים. שלח לו שמעון בן שטח, אלמלא חוני אתה, גזרני עליך נדוי. אבל מה אעשה לך, שאתה מתחטא לפני המקום ועושה לך רצונך כבן שהיא מתחטא על אביו ועושה לו רצונו. ועליך הכתוב אומר (משלי כג), ישמח אביך ואמר ותגל יולדתך:

## פרק ג - משנה ט

היו מתעניין וירדו להם גשמים קדם הניץ הסמה, לא ישלימו {לא}. לאחר הניץ הסמה, ישלימו. רבי אליעזר אומר, קדם חצות {לב} לא ישלימו, לאחר חצות ישלימו. מעשה שגזרו תענית בלוד, וירדו להם גשמים קדם חצות.

אָמַר לָהֶם רַבִּי טָרְפוֹן, צָאוּ וְאָכְלוּ וּשְׁתוּ וְעָשׂוּ יוֹם טוֹב.  
וַיֵּצְאוּ וְאָכְלוּ וּשְׁתוּ וְעָשׂוּ יוֹם טוֹב, וּבָאוּ בֵּין הָעַרְבִים וְקָרְאוּ  
הַלֵּל הַגָּדוֹל {לג}: